

el davantal de pere calders

Passem revista

La nostra ciutat passa per uns mals moments, se la veu deixada i víctima d'un desordre que la fa incòmoda. Una de les culpes principals o, almenys, la més anunciada, la tenen les obres faraòniques destinades a posar Barcelona a punt per als Jocs Olímpics.

Això de les obres monumentals fa una certa vergonya. Perquè suposen un any i mig de trasbals anticipat per a un esdeveniment que durarà quinze dies, com si llencéssim la casa a través d'una finestra amb poques vistes. Els càlculs al voltant dels Jocs tenen, a vegades, un deix de pessimisme. Pel que fa a l'aspecte esportiu, ningú no es fa gaires il·lusions en relació a la collita de medalles, i quant a la projecció internacional d'una imatge que ens faci quedar bé, tampoc no n'hi ha per saltar d'alegria. Ens recorden constantment que no podem estar tranquils, que potser no tindrem allotjaments perquè pugui dormir sota cobert tota la gent que ens vindrà a veure.

Com que les coses s'emboquen més a mesura que els donem facilitats per desbocar-se, aquests dies la circulació urbana encara s'ha fet més caòtica, a causa d'alguns col·lectius que han volgut expressar a ple carrer les seves reivindicacions. Sempre he tingut una gran simpatia pels moviments feministes, però a desgrat d'això em va tocar

de viure un petit calvari degut a una manifestació efectuada sota el lema i els crits de la *Dona que treballa*. Sort que les conviccions em van amorosir el cop, perquè a entrada de nit, el taxi que em portava a casa em va haver de deixar a uns quants xamfrans lluny del meu domicili, en una situació en la qual tots els mitjans de transport estaven col·lapsats.

Ara que he esmentat casa meua (que és *casa de vostès*, com se sol dir) prenc consciència que tothom és més creïble si parla de les coses que té a prop. En aquest cas, sento la necessitat de dir que el meu barri participa de l'embolic general.

La concentració de cotxes asoleix un punt altíssim: els estacionaments a banda i banda de cada carrer (amb la consegüent estrangulació del trànsit), les voreres envaïdes per vehicles, els aparcaments en triple filera a les cantonades... Cada vegada hi ha menys lloc per circular, tant si es va a peu com si es viatja impulsat per rodes. Són factors que augmenten el mal humor col·lectiu.

Hi ha un altre fet que complica la bona convivència. Els

contenidors són una bona solució si se'ls compara amb els sistemes anteriors de recollida d'escombraries. Però no són pas la solució ideal. Els dilluns al matí, els contenidors vessen brutícia i l'escampen per tot el seu voltant. L'espectacle és depriment. A més, els contenidors ocupen un espai considerat preciós pels automobilistes, que solen anar amb els ulls fora del cap buscant un buit per deixar quietos els seus estimats vehicles. Això ha motivat una guerra d'agressió dels conductors contra els recipients de deixalles, sovint desplaçats i maltractats, amb desperfectes que posen al descobert els residus que haurien d'amaragar.

Per tal d'ésser fidels a la veritat, cal dir que els serveis municipals funcionen de bon matí i a la caiguda de la nit. Però no donen l'abast, ni de bon tros. No sé pas si podem aspirar a solucions definitives, i potser només n'hi hauria una que per ara ens passa alta: ens caldria perfeccionar el civisme. Començant per no tirar papers a terra, ni embrutar les parets amb pintades que no resolen res. En resum, pensant que, a més de cadascun de nosaltres, hi ha tots els altres.

Pere Calders